

Борисав Јовић (1928) – председник Председништва СФРЈ у време када су се све институције у некадашњој држави – па и та највиша, Председништво – распадале. Човек који је био један од најближих сарадника Слободана Милошевића на почетку његовог вртоглавог успона крајем осамдесетих и почетком деведесетих, председник СПС, и човек кога је Милошевић сменио буквално успут, на Конгресу СПС под тачком "разно", уз коментар – „да завршимо то, па да идемо да попијемо нешто“.

Иако се од тада повукао из активног политичког живота (једини кратак покушај повратка био је новембра 2000, када је подржао оснивање Демократске социјалистичке партије Милорада Вучелића, али од тога није било ништа), Јовић је и даље присутан у јавности кроз своје књиге и повремене интервјуе. Последња књига коју је објавио – „Зашто бих ћутао“ – распродата је за свега неколико дана и, иако покрива период још од детињства па до данашњих дана, виђена је као још један значајан тестамент времену које је иза нас, а пре свега деведесетим годинама, догађајима и личностима који су обележили крвав крај југословенске бајке.

У разговору за Нову српску политичку мисао, који се водио у Српској кафани у Београду, потпуно отворено и директно, Јовић је одговорио на бројна питања – од периода почетка распада Југославије, преко деведесетих па све до владе Александра Вучића и онога што нам предстоји.

СРБИЈА ИЗ ТРИ ДЕЛА

Нова српска политичка мисао: Који дан у Вашој каријери памтите као посебно упечатљив?

Пише: Борисав Јовић
четвртак, 03 април 2014 22:45

Борисав Јовић: У једном дану (28. марта – напомена НСПМ) 1989. године усвојили смо амандмане на Устав СР Србије, чиме је уједињена Србија, а надлежности су враћене Србији. У том истом дану, на истој седници, изабран сам за члана Председништва СФРЈ. Ово друго је, наравно, мање битно.

Са становишта онога шта смо ми доживели крајем 20. века, српском народу би било много повољније и лакше да је уместо Југославије створена нека већа српска држава. Мислим да не бисмо ушли у ове конфликте јер Хрвати и Словенци не би били у тој држави, а сви остали су хтели да живе са Србима. Са тог становиша, српском народу би било лакше.

Данас се мисли да је „неко“, „одозго“ одређивао ко ће да уђе у Председништво СФРЈ. Не. Постојала је процедура као што постоји данас. Не зна се да се чланом председништва СФРЈ долазило избором и то на тајном гласњу. Томе би претходило бирање три кандидата од неколицине кандидованих. Потом би уследио избор члана председништва СФРЈ тајним гласањем више чланова Скупштине Србије. Када сам ја постао члан председништва, кандидати поред мене били су Александар Бакочевић, председник Скупштине града Београда и Слободан Унковић, који је био ректор Универзитета. Ја сам добио преко осамдесет одсто гласова. Вероватно је преовладало то што сам у том периоду био доста активан.

Ви се помињете као најгласнији заговорник уставних амандмана и као најистрајнији борац да се они уведу у устав.

-□ Био сам председник Скупштине Србије и председник Уставне комисије и највише сам на томе радио, уложивши све од себе. Чињеница да су све те уставне промене прошле биле су за мене огромна сатисфакција.

Да ли су амандмани на устав Србије били одраз некакве слутне српског руководства да се нешто у Југославији „кува“, те да онда Србија прва крене у реформе и утврђивање своје позиције? Да ли су амандмани на Устав Србије рађени са свешћу да Словенци и Хрвати припремају нешто своје?

Пише: Борисав Јовић
четвртак, 03 април 2014 22:45

- Не. Главни разлог из којег смо кренули у уставне промене лежао је у злоупотреби уставних права од стране Косова и Метохије у смислу игнорисања права Срба и практичног прогона српског народа. Војводина и Косово су формално били у саставу Србије, али су једино грб, застава и химна били заједнички. Све остало се заустављало на граници покрајина, укључујући и полицију, судство, територијалну одбрану, школство, здравство...

Да ли су Краљ Александар и Пашић грешили... Многи мисле да јесу, и ја сам склон томе...

Пошто су Албанци имали вековну идеју да етнички очисте Косово и створе сопствену државу, тада је на делу била велика злоупотреба у односу на права Срба. Рецимо, неко начини некакав прекршај или злочин на рачун Срба, то се стави у фиоку. А немаш право да се жалиш републичком суду. Крајња правна инстанца за Србе била је шиптарска. Дакле, једноставно су били немоћни. То је доводило до масовног бекства Срба, па и њиховог масовног протеста. Морали смо да реагујемо и зато смо предложили амандмане на устав.

О том стању се расправљало на Централном комитету СКЈ и донета је резолуција ЦК СКЈ да треба предузети хитне мере да се дешавања на Косову зауставе. Дакле, уставни амандмани нису одраз пуке воље само Србије. Заправо, Србија је од савезних органа била овлашћена да донесе мере које ће довести до промена. Било је потребно да Србија поврати надлежности како би спречила даља кршења права.

О Југославији, Србији, Милошевићу и Косову (I)

Пише: Борисав Јовић
четвртак, 03 април 2014 22:45

О Југославији, Србији, Милошевићу и Косову (I)

Пише: Борисав Јовић
четвртак, 03 април 2014 22:45

О Југославији, Србији, Милошевићу и Косову (I)

Пише: Борисав Јовић
четвртак, 03 април 2014 22:45

